

DDMÁČEK

ZDARMA

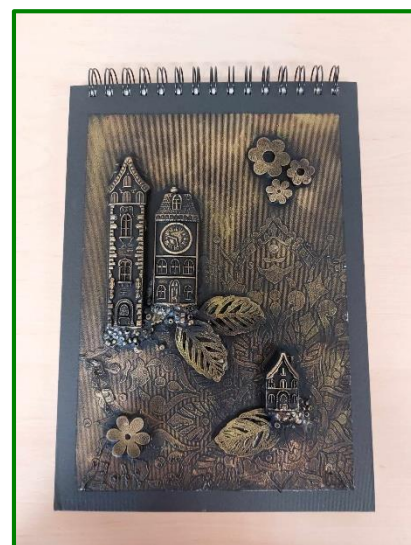
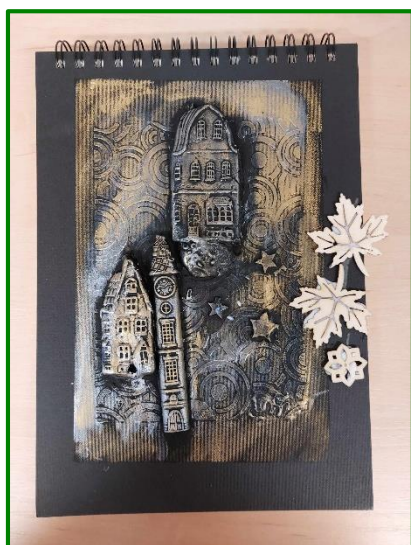
Číslo 136 Ročník XIII.

www.ddmtrebic.cz

březen 2025

Elektronickou verzi DDMáčku najdete na www.ddmtrebic.cz/casopis-ddmacek

Z NAŠÍ ČINNOSTI

NEPŘEHLÉDNĚTE

Nezapomeňte na náš dětský karneval
v sobotu 1. března. Pořádáme jej
v Komunitním centru Moravia.

DDM TŘEBÍČ POŘADÁ

DĚTSKÝ POHÁDKOVÝ KARNEVAL

1. 3. 2025

15:00 - 17:00 hod.

Komunitní centrum Moravia

ZVÍŘECÍ PŘÁTELÉ

Rubriku Zvířecí přátelé pro vás připravuje **Zookoutek DDM Třebíč**. Pro objednání komentovaných prohlídek nebo programů pro školy volejte na 602 276 962. Můžete nás také sledovat na facebooku: [facebook.com/ZookoutekDDMTrebic/](https://www.facebook.com/ZookoutekDDMTrebic/)

Jak bydlíme?

V předchozích číslech jsme si představili naše svěřence a v minulém čísle i velké změny, které u nás nastaly. Dnešním číslem proto začneme miniseriál o ubikacích našich zvířátek.

Agamy vousaté

Agamy vousaté obývají suché oblasti Austrálie. Naše terárium proto udržujeme suché, nerosíme, ani jinak nedoplňujeme vodu. Agamy vodu přijímají z potravy, kterou mají denně čerstvou. Jednou za cca 3-4 týdny se agamám nabídne trocha vody, aby se mohly napít, pokud by měly zájem. V drtivé většině však vodu nepřijímají. Agamy ani nejsou biologicky uzpůsobené k příjmu většího množství vody. Takový příjem vody velmi zatěžuje ledviny. Voda v misce by mohla zvířeti ublížit i tím, že se odpařuje a v teráriu vzniká vlhkost vzduchu. Tato vlhkost může zvířatům způsobovat kožní problémy, plísňe a dýchací potíže.

Terárium má mít alespoň 1/3 stropu větrání, které je u nás řešené větrací mřížkou.

Osvětlení pro agamy se skládá ze tří složek - výhřevného osvětlení, zdroje UVB a zdroje viditelného plospektrálního světla. V našem teráriu máme jako zdroj tepla a UVB záření UVB výbojky s předradníkem. Tyto výbojky mívají větší svítivost, delší životnost, menší náklady na elektřinu a obsahují i UVA záření. Je to však bodové osvětlení, proto jako zdroj viditelného osvětlení (tzv. dosvit) používáme plospektrální zářivkové trubice přes celé terárium umístěné nad teráriem v krytu. UVB výbojka je na jedné straně terária, čímž vzniká teplotní gradient, aby si zvíře mohlo vždy vybrat, zda chce být v chladnějším nebo naopak teplejším místě terária. Na výhřevném místě je ideální teplota, tedy 43 - 48°C. V noci nesvítíme vůbec, ani nočními světly, jelikož jsou pro agamy velice nevhodná. V noci nemáme zapnutý ani žádný výhřev, protože agamy noční pokles teploty potřebují pro přirozený odpočinek organismu.

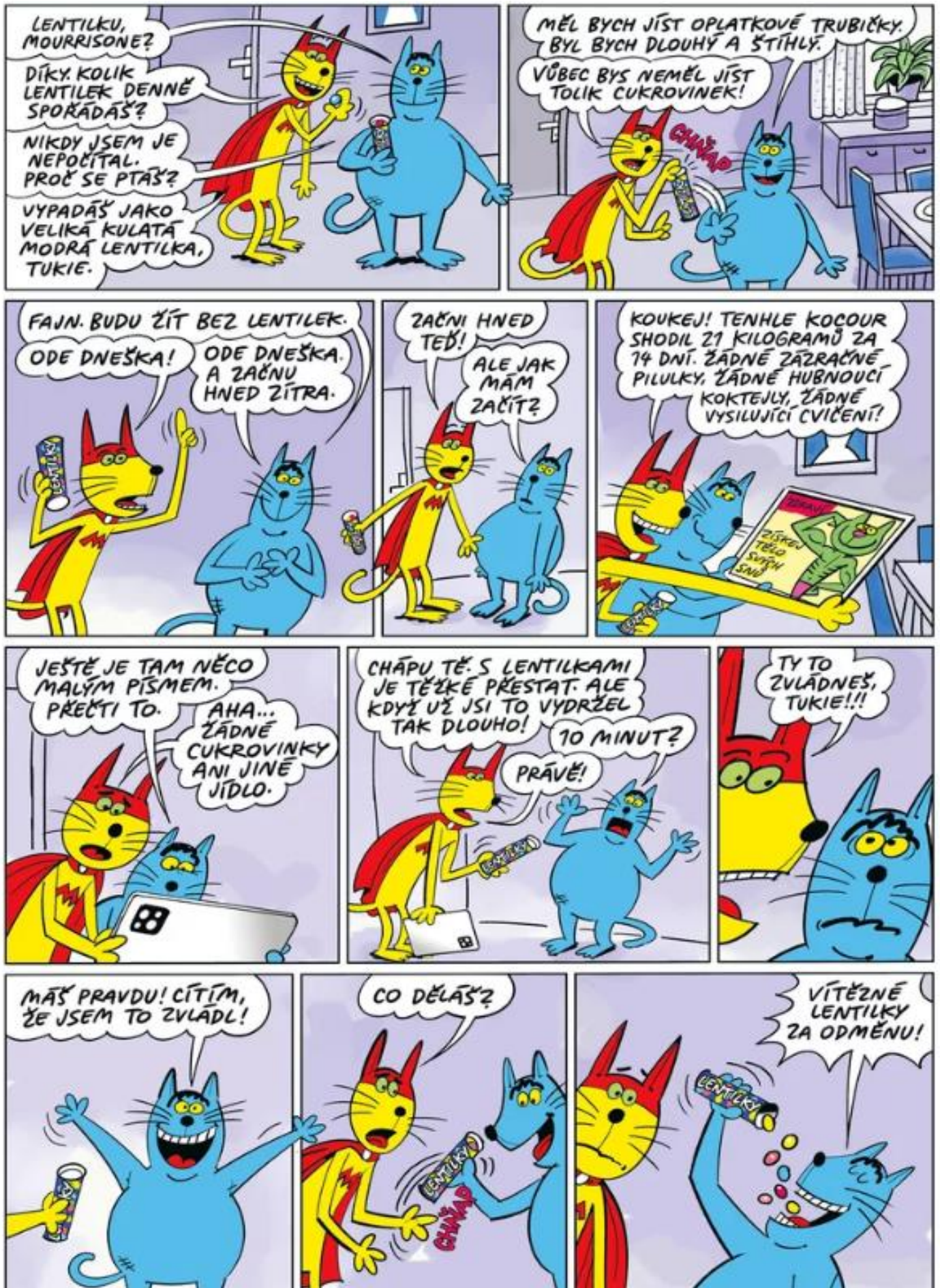
Agamy rády šplhají a odpočinek nad zemí je uklidňuje. V našem teráriu proto naleznete 3D stěnu a dekorace, které umožňují zvětšit užitnou plochu terária. Rostliny agamy velice rychle ničí okusem nebo lezením, proto je u nás nehledejte. Nepoužíváme ani umělé rostliny, které by agamy mohly okusovat a mohly by si ucpat střeva a uhynout.

Jako substrát používáme písek do bazénových filtrací, který je málo prašný s ideální frakcí 0,6-1,2 mm. Písky zakoupené jako terarijní bývají velmi nevhodné z důvodu vysoké prašnosti způsobující dýchací potíže zvířat.

V teráriu také najdete misku na krmení a misku s čistým vápníkem. Předávkování vápníkem u agam není možné, protože přebytek vždy vyloučí. Nedostatek vápníku však mívá velmi vážné neléčitelné následky, jako např. rachitidu (tzv. křivice).

Na jaře můžete v teráriu najít i velkou misku s vlhkým pískem. Je to tzv. vlhké kladiště, pro naklazení vajec samicí, abychom zabránili zadržným snůškám a úhynům zvířat.

BŘEZEN 2025

Astronomické okénko pro Vás připravuje Hvězdárna a planetárium Třebíč. Naši činnost můžete sledovat na ddmtrebic.cz/hvezdarna, planetariumtrebic.cz, facebook.com/planetariumtrebic a instagram.com/planetariumtrebic.

Planety v březnu: **Merkur** a **Venuše** budou do poloviny března večer nad západem, poté se podmínky pro jejich pozorování budou rychle zhoršovat. **Mars** (v Blížencích) můžeme pozorovat po většinu noci kromě rána, **Jupiter** (v Býku) v první polovině noci. Na večerní obloze zůstává také **Uran** (na hranici souhvězdí Berana a Býka) vysoko nad západem, pozorovatelný je ovšem pouze dalekohledy. **Saturn** a **Neptun** pozorovatelné nebudou.

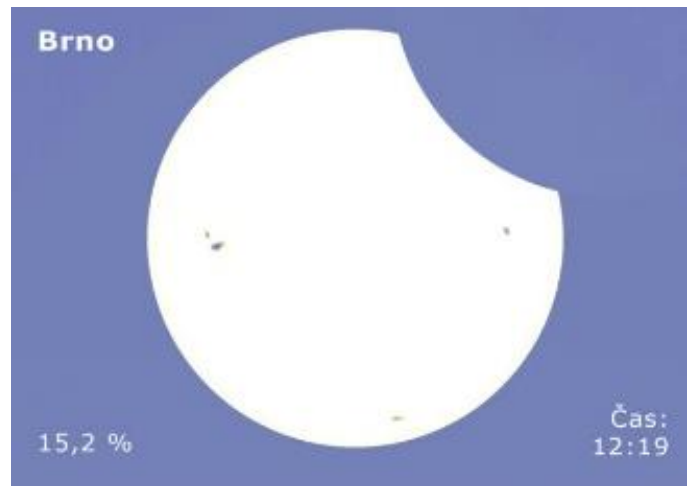
Úkazy:

1. 3. večer se nad západem setkají Merkur a Venuše s tři dny starým Měsícem ve fázi tenkého srpku

29. 3. 2025 nás čeká částečné zatmění Slunce.

Úkaz proběhne od 11:41 do 12:57, ve 12:19 v maximální fázi úkazu bude zakryto 15% slunečního kotouče. Po dobu trvání úkazu bude hvězdárna otevřena.

Významné meteorické roje v tomto období nejsou.

Slunce:

1. 3. východ v 6.43 SEČ, západ v 17.42 SEČ

31. 3. východ v 6.39 SELČ, západ v 19.31 SELČ

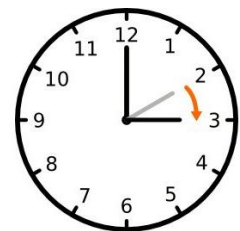
Letní čas: V noci ze soboty 29. 3. na neděli 30. 3. si posuneme hodinky o hodinu dopředu.

Měsíc:

úplněk 14. 3.

nov 29. 3.

OTVÍRACÍ DOBY HVĚZDÁRNY PRO VEŘEJNOST V BŘEZNU:

PLANETÁRIUM: Programy pro veřejnost vždy v pátek a v sobotu, podrobnosti a předprodej vstupenek najdete na webu. Vzhledem k počtu míst v planetáriu doporučujeme zakoupit vstupenky předem online. V případě volných míst lze zakoupit vstupenku i na místě, platba hotově.

POZOROVÁNÍ večerní oblohy: pátek + sobota: 21:00 – 22.00 h, jen za příznivého počasí.

Přejeme vám krásné dny a jasnou oblohu.

CO MOŽNÁ NEVÍTE

Pštrosí samice snáší 12 nebo 13 vajec, ten počet se různí. Pěčí o rodinu přebírají samci, nikoliv samice.

Pouze 5 - 10 % gepardích mláďat se dožije dospělosti. Od narození doslova bojují o život.

Tučňák je jediný pták, který umí plavat, ale neumí létat.

Komáry nejméně přitahuje modrá barva. A raději sedají na děti než na dospělé.

https://cdn.pixabay.com/photo/2019/09/16/16/07/bouquet-4481413_960_720.jpg;
<https://junior.rozhlas.cz/sites/default/files/images/d166e2e2685613d4d9aea59da9c63a1e.jpg>; <https://www.zoo-olomouc.cz/sites/default/files/images/animalcard/dscn0048.jpg>; https://1291668043.rsc.cdn77.org/getthumbnail.aspx?q=60&h=450&w=800&id_file=175434637

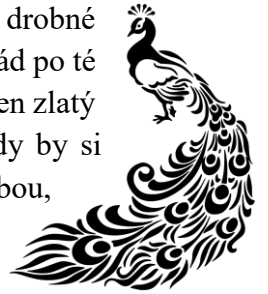
MLADÝ SPISOVATEL CESTA K ŽIVOTU

Aleš Trnka, 17 let, povídka získala 1. místo ve III. kategorii 7. ročníku soutěže

Náš příběh začíná na velmi zvláštním místě, na místě mimo prostor a čas. Na tomto místě není ani světlo a ani tma, žádný den a žádná noc, žádný hluk a žádný život, jen prázdnota. Mezi vši tou nicotou bylo ale jedno podivné místo, a to malý kamenný ostrůvek. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, ale na pár metrů dlouhém ostrůvku z kamene leželo nehybné tělo malé dívky. Měla na sobě noční košilku a vlasy měla sepnuté v úzkém culíku. Její obličej byl bledý jako stěna a její tělo jen bezvládně leželo na studeném kameni. Vypadala jako mrtvá, ale to se po chvíli změnilo. Dívka z ničeho nic otevřela oči a za pár okamžiků se posadila. Udivená tím, kde se nachází, jí srdce bušilo jako o závod, div jí nevyletělo z těla ven. Když se postavila a podívala se kolem sebe, tak jen vyvalila oči a nevěřičně zírala kolem sebe. Netušila, kde je, a ať už se podívala kamkoli, nikde nic nebylo, jen prázdny prostor a tajemná nicota. Začala panikařit a nevěděla, co má dělat. Z očí jí tekly vodopády slz, ale potom si všimla, že z ostrova vede uzoučká cesta. Byla to cestička z krvavě rudých cihel. Když pozvedla hlavu, aby se podívala, kam cesta vede, nestačila se divit. Úzká stezka se jevila jako nekonečná, nekonečná cesta, která vedla do srdce děsivé prázdnoty. Po chvíli rozhodování došla k závěru, že nemá jinou možnost než zatnout zuby a vydat se po rudé cihlové cestě vpřed. Utřela si uplakané skleněné oči a odvázně vykročila jednou nohou dopředu a opatrně ji položila na cestičku před sebou. Z jednoho kroku se staly dva, ze dvou tři, a tak začala její nebojácná výprava do neznáma.

Po několika hodinách nervózní chůze, kdy už přestala počítat kroky, se ohlédla zpátky, ale ostrůvek z kamene, na kterém se nevěřičně probudila, jako by zmizel, nebylo po něm ani památky. Dívku to ale nezarazilo, a tak pokračovala dál. V hlavě se jí honilo tisíce myšlenek. Kladla si ale také spoustu otázek, na ty ovšem neznala odpověď.

Když už šla asi dobrého půl dne, tak ji začal přepadat mrazivý pocit na zádech, který se jí postupně rozléval do celého těla. Dívka se snažila pokračovat v cestě dál, ale zimou se celá třásla a dalo by se říct, že na místě přimrzla. Netušila, proč jí najednou byla taková zima, ale i tak se snažila ze všech sil zahřát. Po chvíli, co se snažila zahřát drobné zmrzlé dlaně svým horkým dechem, uslyšela podivný zvuk. Znělo to, jako by na ni někdo mluvil. Dívka se vyděšeně podívala na cestu před sebou a uviděla temnou bytost zahalenou v černo černé kápi a v ruce svírající nabroušenou kosu. Byla to sama smrt. Naklonila se k holčičce a zeptala se „Je ti zima dítě?“ Dívka přikývla. Smrt pozvedla svoji mohutnou kosu a jedním švihem usekla kousek ze svého hábitu a podala ho dívence. „Dě-dě-dě-děkuju,“ vykoktala holčička a obmotala kolem sebe černý kus látky. Smrt jen přikývla, otočila se k holčičce zády a řekla: „Zlatý páv rozhodne.“ A jen jak to dořekla, rozplynula se v hustou mlhu. Za nedlouho potom pocítila dívka příjemný hřejivý pocit, který zahřál její drobné tělo natolik, že mohla pokračovat v cestě dál, a tak se taky stalo. Šla hodiny a hodiny. Pořád po té stejné cestě. Hlavu měla svěšenou k zemi a přemýšlela nad tím, co jí řekla smrt. „Co je to ten zlatý páv?“ tázala se sama sebe dívka. Celé hodiny měla v hlavě tuto jedinou otázku a nikdy by si neřekla, že na ni dostane i odpověď. Dívka pozvedla hlavu, aby se podívala na cestu před sebou, ale z ničeho nic ji oslepil záblesk čírého světla. Když se vzpamatovala a podívala se před sebe, brada jí spadla skoro až na zem. Stál před ní onen zlatý páv. Místo očí měl dva zářivé drahokamy a peří měl z čistého zlata. Dívka tam stála jako přibitá. Po chvíli, kdy se dívka snažila pochopit, co se děje, si všimla, že páv stojí před rozcestím. Zde se cesta dělila na dvě úplně stejné cestičky, ale každá z nich vedla na odlišné místo. Páv k holčičce přistoupil a upřel na ni své dva drahokamy namísto očí. Upřeně na ni zíral a v posledním okamžiku to vypadalo, jako by se na ni usmál, potom rozvinul svůj mohutný ocas, zobákem vytrhl jedno ze svých zlatých per a podal jej dívce. Následně dívence ukázal, kterou cestou se má vydat. Dívka přikývla a i se zlatým perem vkročila na cestu, kterou jí páv ukázal. „Dávám ti život,“ ozvalo se za zády holčičky. Ta, když se ale otočila, zlatý pták už tam nebyl, a tak se vydala po cestě dál.

Zanedlouho došla k točitém schodům, které už nebyly krvavě rudé, ale měly čistou bílou barvu a směřovaly strmě vzhůru. Nezbývalo jí nic jiného než krok po kroku všechny ty schody zdolat. Postupně stoupala výš a výš, dokud se jí do cesty nepostavila obří zlatá brána s nápisem „ŽIVOT“ který byl do ní vyrytý. Dívka se jí snažila otevřít, ale nešlo to, brána byla zamčená. V tom ale ucítila zvláštní pocit. Ruka, ve které ještě před chvílí svírala zlaté paví pero, jí najednou ztěžkla a z pavího pera se stal zlatý klíč. Neváhala, vložila klíč do klíčové dírky, otočila jím a dveře se samy od sebe otevřely. Dívku pohltilo jasné a hřejivé světlo, které vycházelo přímo z nitra dokořán otevřených dveří. Kousek temného pláště, který dostala od samotné smrti, se rozplynul. Dívka zavřela oči a nechala se pohltit tímto kouzelným okamžikem.

Když oči opět otevřela, měla husí kůži. Ležela totiž v nemocničním pokoji, a když do pokoje vstoupil doktor, aby vyšetřil pacienta, který ležel na posteli hned vedle ní, zůstal jen nevěřicně stát mezi dveřmi. „Jak se cítíš?“ zeptal se udivený doktor. Dívka na něj jen vyděšeně zírala. Doktor vzal telefon a snažil se urputně někomu dovolat. Holčička pootočila hlavu a všimla si květin, které ležely na nočním stolku vedle její postele. Při pohledu na ně se zarazila. Všimla si totiž malého pavího pírka, které bylo schované mezi nimi. „No konečně!“ zvolal doktor. „Jde o vaši dceru, o Danielu,“ dodal neklidným hlasem. „Probudila se z kómatu!“

HRANICE ŽIVOTA

Kristýna Dvořáková, 13 let, povídka získala 2. místo ve II. kategorii 7. ročníku soutěže

„Je ti dobře? Bolí tě něco? Nejsi unavený?“ ozve se maminka z kuchyně. „Však ty víš,“ zasípu a odkryju si peřinu. Tyto otázky slyším každou půlhodinu. Od té doby, co umřel tatínek, se maminka ode mě nehne. Má mě ráda a nechce přijít i o mě.

Můj tatínek jezdil na cesty do světa a doma moc často nebýval. Naposledy jsem ho viděl, když se ve dveřích loučil s maminkou a sliboval, že se brzy vrátí. Čekali jsme dlouho, ale nikdo nepřicházel. Tu noc, kdy jsem se

dozvěděl, že se tatínek už nikdy nevrátí, jsem poprvé slyšel maminku plakat. Taky mě přemohl žal, ale raději jsem přemýšlel o tatínkově životě, ne smrti. Měl štěstí, že umřel s tím, že něco hezkého zažil. Zatímco já už od tří let bojuju mezi životem a smrtí a nic hezkého jsem nepoznal ani nezažil...

Když maminka přispěchá z kuchyně ke mně, jako obvykle mi změří teplotu, přikryje peřinou až k bradě a pohladí mě po tváři. Každou chvíli u mě sedí a vypráví mi o svém životě. I přesto, že ho neměla jednoduchý, je z ní cítit, že je šťastná. Rád bych žil na chvíli ten její život, ale vím, že to nejde. Vždycky se usměje a řekne, že každý v životě najde nějaký poklad. Tím jejím byl tatínek a já. Většinou prý největším pokladem v životě bývá láska.

Maminka odešla a já s napětím ležím sám v posteli. V nastalém tichu mi v hlavě poskakují tisíce myšlenek jak stádo klokanů, ale žádnou z nich nedokážu zachytit. Moje tělo je tak oslabené, že po chvíli usínám...

Po tváři mě lechtá něco teplého. Otevřu oči... a hned nato i pusou. S úžasem obdivuju vše, co se kolem mě pohybuje anebo stojí – všechno, co jsem doposud neviděl. Ležím na něčem měkkém, do nosu mně vane čerstvá vůně a v tu chvíli mě vůbec nic netrápí ani nebolí. Cítím se svobodný jak pták a tak plný energie jako nikdy předtím...

Po chvíli ten opojný pocit zase zmizí a mě jako by něco táhlo zpět k tomu starému položivotu, zpět do mého těžkého těla. Vnímám, jak moc mě najednou bolí nohy a vůbec celé tělo. Najednou nade mnou stojí maminka jako nějaký anděl, v ruce drží teploměr a s hrůzou v očích se mi dívá přímo do očí. Dojde mi, že ten vytoužený, poprvé zažitý skutečný život byl pouze sen. Ale já se nehodlám vzdát. Jakmile jsem jednou zažil ten opojný pocit svobody, chci se k němu vracet zas a znova. Myšlenky mi v hlavě skáčou jak na trampolíně, až se přehoupnu opět do nového světa...

Prozkoumávám každé stéblo trávy, jako bych ho viděl poprvé, a každou vůni, která mě pokaždé zanese někam jinam. Jedna z těch vůní mě přivede na cestu posypanou šedými kamínky, mezi nimiž leží tu a tam bílý oblázek. Je cítit, že tu je někdo na samé hranici života. Slyším, jak těžce oddychuje. Podívám se tam blíž. Leží tam bledá dívka. Taková, jakou by mi můj ubohý život nejspíš nikdy neukázal. Dlouhý hnědý cop s červenou mašlí jí leží na rameni a slabou rukou si snaží zakrýt své modré, blyštivé oči, které vypadají jako dvě nekonečně hluboké tůňky s obří prázdnotou. Když mé oči pohlédnou do těch jejích, píchne mě u srdce. A kdyby se neschovala pod peřinu, dívám se do nich doted'. To malé píchnutí u srdce se mně začne rozrůstat všude po těle a hlava mi z toho jde kolem. Netíží mě to, právě naopak. Cítím, jak se vznáším směrem k ní. Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou vedle sebe sedíme na posteli a já zřetelně vidím úsměv na její tváři. Je to, jako kdyby mě zase zašimral paprsek slunce přímo do obličeje, a to mě rozesměje. Víím však, že pořád ještě není volná, bez bolesti, a vlastně ani já ne, ale snad už brzy...

Probudím se celý rozlámaný, s nesmírnou bolestí na prsou. Ležím tentokrát na tvrdém, něco protivného mi pípá přímo u ucha a vzápětí slyším cizí hlas. Maminka mě přitom hladí po vlasech. Snaží se být statečná, ale ve skutečnosti je její bolest větší než ta má. Někaký cizí pán si mě pořád prohlíží a něco mamince říká. Moc ho neposlouchám, protože moje mysl je pořád u té dívky, živě si vybavuji její úsměv. Chci za ní...

Sedím v měkké trávě s bledou dívkou, držíme se za ruce a před námi se červená zapadající slunce ve tvaru srdce. Jako bych se díval na své srdce. Jako by ta dívka byla to mé srdce. Najednou promluví a moje srdce zpívá láskou. Ptá se na můj život. Vyprávím o nekonečné bolesti, o maminčině životě a o tom, co mi říkala o kouzelném pokladu, který na každého v životě čeká. Tváří se, že o pokladu slyší poprvé, ale musí o něm vědět, protože už ho našla...

S námahou otevřu oči a cítím, že mám úplně promočený obličej. Maminčiny slzy... Už mě skoro nic nebolí. Musím jí to říct: „Měla jsi pravdu, mami, i můj život uvnitř skryl výjimečný poklad.“ Potom maminčin pláč slábne, až úplně utichne...

Sedím na posteli a hladím dívku tam, kde jí slábne srdce. Víím, co to znamená. Už jí nic nebolí. Stejně jako mě. Vstane a obejmě mě. Držíme se za ruce a vznášíme se jako dvě bílá pírká někam hodně daleko. Tam, kde budeme šťastní a navždy volní.

PŘIDEJTE SE K NÁM

KLUB DDM

OD BŘEZNA 2025 OTEVÍRÁME
VOLNOČASOVÝ KLUB
PRO DĚTI A MLÁDEŽ
BEZ NUTNOSTI PŘIHLÁŠENÍ
JEDNORÁZOVÉ AKCE, KURZY
A DALŠÍ AKTIVITY
V PROSTORÁCH AUTOBUSOVÉHO
NÁDRAŽÍ V TŘEBÍČI

www.ddmtrebic.cz

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE TŘEBÍČ VÁS ZVE NA
VÝTVARNÉ TVOŘENÍ

VÍLENKY Z PLSTI

14.3.
2025

250,-Kč

Něžná plstěná víla s motýlími nebo andělskými křídly bude
ochránkyní Vašeho domova nebo bytu. Přijďte si ji vyrobit.
Zvládnou i děti za drobné pomoci dospělého.

MÍSTO : DDM TŘEBÍČ, T.BATI 1084
ZAČÁTEK V 16.00 HOD.
NA AKCI JE TŘEBA SE PŘEDEM NAHLÁSIT:
klikova@ddmtrebic.cz nebo mobil: 604 662 144
PODROBNOSTI SLEDUJTE NA:

VZPOURA

14. – 16. 3. 2025
13 – 26 let

*Turistická základna Skřipina
v údolí řeky Oslavy*

*Zážitkový víkend s prvky
komorního LARPU*

*Další informace a přihlášky:
www.ddmtrebic.cz (akce –
Vzpoura)*

DĚTSKÉ DOPRAVNÍ HŘIŠTĚ BARTUŠKOVA UL., TŘEBÍČ

 HODINY PRO VEŘEJNOST:
PONDĚLÍ + STŘEDA, 15.00-17.00
 ZAHAJUJEME 2.DUBNA 2025

VSTUP ZDARMA!
S SEBOU: KOLO, KOLOBĚŽKU ČI JINÉ VOZÍTKO,
OCHRANNOU PŘILBU; DĚTI MUSÍ MÍT DOPROVOD

PŘIJĎTE TRÉNOVAT OVLÁDÁNÍ JÍZDNÍHO KOLA I
JÍZDU DLE PRAVIDEL
ČEKAJÍ VÁS ZNAČKY, KŘIŽOVATKY, SEMAFORY,
ŽELEZNIČNÍ PŘEJEZD A NOVÍ KAMARÁDI!

PŘIPRAVUJEME PRO VÁS OBLÍBENÉ PROGRAMY:

- 2.4. JÍZDA ZRUČNOSTI
- 14.5. UJÍZDÍME NA KOLEČKÁCH
- 4.6. DÁVEJ BACHA!
- 25.6. HURÁ, PRÁZDNINY!
- 10.9. ZAHRADNÍ HRY MEZI PANELÁKY
- 17.9. CYKLOŠNECI
- 24.9. SPORTOVNÍ ODPOLEDNE
- 1.10. KOLEČKOVÝ TRIATLON
- 22.10. PODZIMNÍČCI

